

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

Ι΄ Κυριακή τοῦ Λουκᾶ (Λουκ. ιγ΄ 10-17) (9η Δεκεμβρίου 2012)

Τὸ φοβερὸ πάθος τῆς ὑποκρισίας ποὺ εἶναι γέννημα τοῦ ἐγωισμοῦ, καρπὸς τοῦ φθόνου καὶ ἀποτέλεσμα τῆς κενοδοξίας τοῦ ἀνθρώπου ἔρχεται νὰ στιγματίσει ἡ σημερινὴ Εὐαγγελικὴ περικοπὴ.

Προσερχόμενος ὁ Κύριος στὴν ἐβραϊκὴ συναγωγὴ, μὲ πόνο ψυχῆς βλέπει μία γυναῖκα, ἡ ὁποία κυρτωμένη δεκαοκτὼ ὀλόκληρα χρόνια δὲν μποροῦσε νὰ δεῖ οὔτε τὸ πρόσωπό Του. Ὁ Ἰησοῦς θεραπεύει τὴν ταλαίπωρη γυναῖκα ἀπὸ τὴν βασανιστικὴ τῆς ἀσθένεια, σκορπίζοντας χαρὰ καὶ δοξολογία σὲ ὄσους ἀντίκρυσαν τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ.

Ἐνας μόνον δὲν ἄντεξε τὸ θαυμαστὸ γεγονός. Δὲν μπόρεσε νὰ νικήσει τὸν φθόνου του πρὸς τὸν θεάνθρωπο Ἰησοῦ, ὥστε νὰ ἐκφράσει καὶ ἐκεῖνος ὅπως ὅλοι τὴν εὐχαριστία του στὸ Θεό. Πάτησε πάνω στὸ νόμο, γιὰ νὰ διδάξει τὸν ἴδιο τὸν Νομοθέτη καὶ θέλησε νὰ ὑπερψώσει τὴν ἀργία τοῦ Σαββάτου σὲ Αὐτὸν ποὺ τὴν θέσπισε. Δὲν εἶναι τυχαῖο τὸ πρόσωπο οὔτε ἄγευστο τοῦ νόμου καὶ τῆς τάξεως. Εἶναι ὁ ἀρχισυνάγωγος, ὁ προεστῶς θὰ λέγαμε, τῆς Συναγωγῆς. Τὰ κίνητρά του ὅμως δὲν ἦταν ἄδολα. Κινούμενος ἀπὸ φθόνου καὶ ὑποκρισία, προφασιζόμενος ὅτι ἐκεῖνος μόνου ἐνδιαφέρεται γιὰ τὴν ἀκριβῆ τήρησιν τοῦ Σαββάτου, προσπάθησε νὰ ἀκυρώσει τὸ θαῦμα.

Συχνὰ καὶ ἐμεῖς, μὲ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλο τρόπο, ἀπενεργοποιοῦμε ἐν τοῖς πράγμασι τὸν νόμου τοῦ Θεοῦ, ὅταν αὐτὸ ἱκανοποιεῖ τὸν ἐγωισμό μας, ὅταν ἐξυπηρετεῖ τὴν ἄμετρη κενοδοξία μας καὶ ὅταν τροφοδοτεῖται ἀπὸ τὸν φθόνου ποὺ κυριεύει τὴν ψυχὴ μας πρὸς τὸ καλό. Ὁ ἀνεπίγνωστος ζῆλος εἶναι ἡ παθογένεια τῆς χριστιανικῆς μας ζωῆς.

Ἡ ὑποκρισία, ἀπετέλεσε συχνὰ γιὰ τὸν Κύριου πεδίου ἀντιπαράθεσης μὲ τοὺς Γραμματεῖς καὶ τοὺς Φαρισαίους. Πολλὰς φορὰς οἱ ἐκφραστὲς τοῦ ἐβραϊκοῦ νόμου θέλησαν νὰ ἀντιπαραθέσουν τὴν ἀκριβῆ τήρησίν του μὲ τὸ μεγαλεῖο τῆς Θεότητός Του. Καὶ ὁ Ἰησοῦς ὅμως θέλησε μὲ θαυμαστὰ γεγονότα νὰ ἀνατρέψει τὴν ἀκριβῆ τήρησίν του, ὄχι γιὰ νὰ τὸν ἀκυρώσει, ὅπως ἐκεῖνοι φανατικὰ ὑποστήριζαν, ἀλλὰ γιὰ νὰ καταδείξει σ' αὐτοὺς καὶ σὲ ὄλους ἐμᾶς ὅτι ὁ ὑπέρτατος νόμος τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ ἀγάπη Του γιὰ τὸν ἄνθρωπο.

Μέσα ἀπὸ τὸ προσωπεῖο τῆς θεοσέβειας ἀπέκρυπτε ὁ ἀρχισυνάγωγος τὸ τρομερὸ πάθος του.

Καὶ ἡμεῖς προφασιζόμενοι τὸν ζῆλο μας στὴν χριστιανικὴ ζωὴ, ἀφαρπάζουμε τὸ δικαίωμα τοῦ Θεοῦ νὰ κρίνει τὸν κόσμον καὶ νὰ σώσει τὸν ἄνθρωπο. Νομίζουμε ἐσφαλμένα ὅτι ὁ προορισμὸς τοῦ ἀνθρώπου εἶναι νὰ φαίνεται τηρητὴς τοῦ νόμου τοῦ Θεοῦ στοὺς ἄλλους καὶ ὄχι νὰ τηρεῖ τὶς ἐντολές Του ἐμπνεόμενος ἀπὸ τὴν ἀγάπη Του. Βλέπουμε τὴν ἀκίδα στὸ μάτι τοῦ ἀδελφοῦ μας καὶ δὲν διακρίνουμε τὸ δοκάρι στὸν ὀφθαλμὸ μας.

Στὶς μέρες μας, ὅλο καὶ ἐντονώτερα, παρουσιάζεται τὸ φαινόμενο νὰ εἶναι ἡ πίστη μας λιγότερο καρδιακὴ. Νὰ ἀκολουθεῖ κανόνες καὶ πρότυπα ποὺ καθιέρωσε ἕνας δυτικὸς τρόπος ἠθικισμὸς. Νὰ μεταμορφώνει τὴν ὀρθὴ πίστη σὲ ἠθικιστικὴ συμπεριφορὰ ἀνταλλάσσοντας τὴν αὐθεντικότητα τοῦ ὀρθοδόξου φρονήματος μὲ τὴν ὑποκριτικὴ τακτικὴ νὰ δείχνουμε εὐσεβεῖς καὶ ἐνάρετοι στοὺς ἄλλους.

Ὅλα αὐτὰ ὀδήγησαν τὸν ἄνθρωπο νὰ χάσει τὴν ἀληθινὴ σχέση του μὲ τὸν Χριστὸ καὶ τὴν Ἐκκλησία. Ἡ συμμετοχὴ του στὰ μυστήρια ἔγινε ἐθιμικὴ. Ὁ Ἐκκλησιασμὸς ἀπὸ προσμονὴ συνάντησης μαζί Του, καθῆκον ἢ τυπικὴ ὑποχρέωση. Ἀκόμη καὶ τὸ μυστήριό τῆς Ἐξομολογήσεως, ὁ κατ' ἐξοχίαν ὀρθόδοξος τρόπος προσέγγισης καὶ συμφιλίωσης τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὸν Θεό, ἀλλοιώθηκε ἀπὸ πολλοὺς καὶ μετετράπη σὲ τυπικὴ παράθεση ἁμαρτιῶν ἢ σὲ μέθοδο ψυχοθεραπείας μὲ θρησκευτικὸ περίβλημα. Ἡ ἐκκοσμίκευση ποὺ εἰσέβαλε στὴν Ἐκκλησία προκάλεσε δυστυχῶς πολλὰ ἀλλοιώσεις διατηρῶντας τὸν ἐξωτερικὸ τύπο, καταρρακώνοντας ὅμως τὸ εὐσεβὲς φρόνημα.

Ὅλα τὰ παραπάνω συνετέλεσαν, ὥστε ἡ μετοχὴ μας στὸ μυστήριό τοῦ Θεοῦ νὰ περιορίζεται μερικὲς φορὲς σὲ μιὰ ὑποκριτικὴ τακτικὴ τύπων καὶ τρόπων συμπεριφορᾶς ποὺ δὲν προδιαγράφουν τὴν σωτηρία μας. Ἕνας ἐκκλησιαστικὸς συγγραφέας γράφει σχετικὰ: «Τὸ μεγάλο ἁμάρτημα τῶν ὑποκριτῶν εἶναι ἡ ἔχθρα τοὺς ἐναντίον τοῦ πνεύματος. Ἡ προσβολὴ τῆς ἀλήθειας καὶ ἡ προδοσία τῆς. Οἱ κλέφτες ἀρπάζουν τὰ ἀναλώσιμα ἀγαθὰ, οἱ δολοφόνου σκοτώνουν τὸ θνητὸ σῶμα, οἱ πόρνες μολύνουν τὴν σάρκα ποὺ προορίζεται νὰ λειώσει. Οἱ ὑποκριτὲς ὅμως κλέβουν τὶς ὑποσχέσεις γιὰ τὴν αἰωνιότητα, δολοφονοῦν τὶς ψυχές, μολύνουν τὶς συνειδήσεις. Ὁ λόγος τοὺς ἀνατρέπεται ἀπὸ τὶς πράξεις, ὁ ἐσωτερικὸς ἄνθρωπος δὲν ἀνταποκρίνεται στὸν ἐξωτερικὸ, ἡ μυστικὴ βρωμιὰ τοὺς διαψεύδει καὶ σβήνει κάθε τοὺς φαινομενικὸ καλό».

Ἀδελφοί μου,

Ἄς ἐπανέλθουμε στὸ ἀγνὸ καὶ ἀνόθευτο φρόνημα τῶν πατέρων τῆς Ἐκκλησίας μας. Ἄς ἐπιστρέψουμε στὴν ἀστείρευτὴ πηγὴ τῶν ναμάτων τῆς πίστεώς μας. Ἄς προσέξουμε τὴν ὑποκρισία, ὅπως μᾶς συμβουλεύει ὁ Μέγας Βασίλειος, γιὰ τὸ οἱ ὑποκριτὲς ἔχουν στὸ βάθος τῆς καρδιάς τοὺς τὸ μῖσος, ἐνῶ τὸ πρόσωπό τοὺς εἶναι χρωματισμένο μὲ ἀγάπη. Ἡ ὑποκρισία μοιάζει μὲ τοὺς ὑφάλους ποὺ καλύπτονται ἀπὸ λίγο νερό, γι' αὐτὸ καὶ

ἀποβαίνουν ἀπρόβλεπτο κακὸ σ' αὐτοὺς ποὺ δὲν τοὺς ἀποφεύγουν.

Ἰ.Σ.

[dkpdf-button]